

opusdei.org

Лист Прелата (грудень 2009)

Під час Адвенту Прелат закликає нас допомогти відновити християнське значення цього свята у суспільстві.

26.12.2009

Мої дорогі діти: нехай Ісус береже для мене моїх дочок та синів!

І знов з такою дивовижною новизною наближається Різдво, яке святкується майже усюди, навіть в місцях, де ім'я Христа

маловідоме. Для багатьох людей це лише можливість обмінятися подарунками, поїхати на відпочинок або просто приділити більше часу родині. Але ми, отримавши дар віри, свідчимо правдиве значення цього святкування: "кожне Різдво має стати для нас особливою зустріччю з Богом, в якій ми дозволяємо Його світлу й благодаті проникати у самі глибини наших душ." [1]

Церква протягом тижнів підготовки до великого свята неодноразово звертає на це нашу увагу. На початку Адвенту вона запрошує нас: *Зрадів я, як мені сказали: Підемо в дім Господній!*. Папа Бенедикт XVI пояснює, що «ми переживаємо це радісно, тому що наш порятунок є близько. Господь приходить! З усвідомленням цього ми вирушаємо у подорож Адвенту,

готуючи себе до святкування у вірі надзвичайної події народження нашого Господа. У ці тижні, день за днем літургія запрошуватиме нас зануритись в старозавітні тексти, щоб відчувати живе в єврейському народі постійне очікування на прихід Месії. Пильні в молитві, готуймо й ми також наші серця для Господа, який прийде показати нам своє милосердя та принести спасіння.”[3]

Докладаймо зусиль слідувати за порадою Святішого Отця, читаючи уважно літургійні тексти і роздумуючи про них в наших особистих молитвах!. І я прошу, крім того, щоб кожен з вас намагався особисто допомогти відновити християнську традицію цього свята. Ми не повинні вважати цю мету утопічною. Наш Отець часто говорив, що ми “починаємо рахувати з одиниці”.

Можливо він думав про те, що повинен був робити, отримавши Справу від Господа в свою душу та в свої руки. І ця його ревність від самого початку постійно зростала в його непохитному апостольському служінні. Нехай це бажання стане нашим власним, адже що ми усі можемо допомагати здійснювати місію рехристиянізації нашого світу. Кожен з нас у своєму оточенні - каміння, кинуте у воду, яке породжує першу хвилю, другу, а потім ще і ще ... все ширше і ширше ...[4]

У передчутті народження Христа, який приходить відновити справедливість та мир у світі, всі вірші Святого Письма сповнені тріумфу. *«Ось настануть дні, - слово Господнє, - і я здійснию те добре слово, що сказав про дім Ізраїля та про дім Юди. Тих днів і того часу зрошу для Давида пагін*

правди, що вчинить суд у країні й справедливість».

Цей прихід Господа завжди буде реальним, тому що Він приходить на землю, особливо у щоденній Святій Жертві Євхаристії, зустрінися з нами у своєму Тілі, у своїй Крові, у своєму Дусі та своєму Божестві. Ісус приходить до нас протягом всього літургійного року, особливо зараз – в урочистість Різдва Христового! Його присутність є настільки потужною, що хоча в деяких місцях люди намагаються заглушити її, ми стаємо свідками чогось неймовірного: весь світ “зупиняється” в день Народження Дитятка! Захоплюють своєю силою слова псалма: *Радуються небо, і земля хай веселиться, нехай заграє море і його повнота. Поле і усе, що на ньому хай веселяться; тоді всі дерева в діброві радісно співатимуть перед Господом; бо*

*Він приходить, приходить Він
судити землю і судитиме по
справедливості Всесвіт, і по своїй
вірності народи.* [6]

Двадцять століть тому прихід
Господа у світ стався у тиші.
Тільки ангели та декілька
пастухів розділили з Марією та
Йосифом їхню радість –
народження Спасителя. Також і
сьогодні Господь приходить у
тиші, але “повсюди де є віра,
повсюди де його слова
проголошено та почуто, там
Господь збирає людей, щоб
віддати їм себе у своєму Тілі;
зробити їх своїм Тілом. Господь
приходить, і наші серця
прокидаються. Нова пісня ангелів
стає піснею усіх тих, хто протягом
століть, завжди як вперше, як
діти, співають Богові і радіють в
глибині свого серця.” [7]

Давайте повернемо істинне значення зовнішнім символам цих християнських святкових днів. Я наполягаю, давайте відновимо справжню важливість цих тижнів. Завжди можливо, наприклад, поширювати властиві цим дням духовні та побожні традиції: зробити дома маленькі ясла; відвідувати вертепи в церкві чи будь-де, можливо, разом з родиною, підкреслювати духовний зміст різдвяної ялинки та подарунків — усе добре приходить від дерева Хреста!

У другу неділю Адвенту Церква знов заохочує нас до надприродної радості через близьке народження Ісуса. Пророк Варух звертається до Єрусалиму, образу душі в очікуванні Господа, зі словами: *Скинь, Єрусалиме, одягу твого смутку й недолі, надягни назавжди красу твоєї величі! Вдягнись у плащ Божої*

*правди, вклади на голову вінець
величі Предвічного.* [8] Господь
обіцяє нам усю повноту та
нескінченність радості, якщо ми з
любов'ю виконуватимемо Його
заповіді, якщо кожного разу після
падіння повертатимемось до
Нього у таїнстві покаяння.

“Веселість, надприродний і
людський оптимізм, - пише св.
Хосемарія, - можуть йти поруч із
фізичною втомою, печаллю,
сльозами (адже в нас є серце), з
труднощами у нашому духовному
житті чи апостольському
служінні” [9]. Чи користуємося ми
з цих та інших особистих
обставин, щоб тепло привітати
Господа? Чи звертаємося ми
віддано до Діви Марії і святого
Йосифа, просячи їх допомагати на
нашому шляху до Віфлеєму?

Навіть наші особисті нещастя –
гріхи та помилки, яких ніхто на
землі не уникне — повинні

спонукати нас звертатися з великою довірою та любов'ю до Бога, Нашого спасителя, який постійно дарує нам прощення, особливо в Таїнстві Покаяння. Ми не повинні забувати, що «християнський оптимізм не є ані нудотно солодким оптимізмом, ані звичайною людською впевненістю, що все буде добре. Це оптимізм, корінням котрого є усвідомлення нашої свободи та непохитне знання про могутність благодаті. Це оптимізм, який змушує нас бути вимогливими до себе, щоб кожної хвилини ми були готові відповісти на заклик Бога».[10] Так в нашій душі оселяється правдива радість, радість перебування разом з Господом. Наш Отець переживав глибоку радість, очікуючи пришествя Христа на Різдво.

Вся ця радість сповнилася в Марії - нагадує нам урочистість

Непорочного Зачаття. На це велике свято Церква вкладає в уста Марії слова пророка Ісаї: *«Я веселюся в Господі, душа моя радіє в моїм Бозі, бо Він зодягнув мене в шати спасіння, окрив мене плащем справедливості, немов той молодий, що себе вінцем прикрашає, неначе молода, що дорогоцінностями себе оздоблює»*. [11]

Наскільки великою повинна бути наша радість бачити Матір, прославлену душею і тілом, настільки близько до Господа, і в той же час – настільки близько до нас. Вона з небес піклується про кожного з нас, Вона йде слідом за нами і випрошує для нас в Свого Сина всі потрібні нам благодаті. Як казав Папа Бенедикт XVI: “Чим ближче людина до Бога, тим ближче вона до інших людей. Це ми бачимо в Марії. Її цілковита відданість Богові є причиною її

близькості до людини. Тому Вона є Матір'ю кожного, що може розрадити та допомогти, є Матір'ю, до якої всі ми сміливо можемо звернутися в будь-якій потребі та немочі, навіть у гріху, бо Вона розуміє і для кожного відкриває владу творчої доброти. [12]

Літургїчна радість вибухає з нестримною силою на третій тиждень Адвенту, в неділю під назвою *Gaudete*, що походить зі початкових слів Вхідного Антифону: "*Gaudete in Domino semper: iterum dico, gaudete. Dominus enim prope es.*" [13] *Радуйтеся завжди у Господі; знову кажу: Радуйтеся! Господь близько!*" Він приходить врятувати нас від наших гріхів — в цьому укорінена різдвяна радість. «*Виспівуй, о дочко Сїону! Вигукуй радо, Ізраїлю! Радуйся і веселися з усього серця, дочко*

Єрусалимська! Господь усунув засуди проти тебе, прогнав ворога твого. Цар Ізраїля – Господь – посеред тебе: не будеш більш боятися лиха».[14]

Інколи від страждання та нещастя, з якими стикається значна частина людства, спокушає нас розпачем, песимізмом чи духовним занепадом, що намагається заповзти в наше серце. На світі існує багато несправедливості та насильства, які потрібно лікувати; безліч людей в усьому світі зазнають браку базових речей, потрібних для гідного людського життя. І найголовніше: так мало любові в серцях, таке нехтування Богом, так багато більш чи менш прихованих егоїстичних бажань! Проте, ніщо не повинне пригнічувати людину віри. Навпаки, це повинно надихнути нас з допомогою благодаті

подвоїти наші зусилля сіяти надміру милосердя в людських стосунках. Марія принесла небесне щастя в дім Єлизавети. Ви і я, що ми робимо, щоб інші скористалися близькістю Ісуса?

Прислухаємося до поради св. Хосемарії: “Давайте усвідомимо нашу немічність, але визнаємо велич Бога. Християнське життя має бути просякнуте оптимізмом, радістю і твердим переконанням, що Господь хоче діяти через нас. Відчуваючи себе частиною Церкви, підтримані Петровою скелею, дією Святого Духа ми вирішуємо кожної миті сповнювати наші маленькі обов'язки. Ми сіятимемо потроху щодня - і житниці переповняться.”[15]

Подивимося на приклад Марії. Яке значення в людських очах має молода дівчина, майже дитина, в

незнаному місті Назареті?. Проте, Господь помітив Її і зробив Матір'ю Воплоченого Слова. Споглядаймо Її ще раз під час відвідання св. Єлизавети, як подає нам Євангеліє четвертого неділі Адвенту. Гімн Магніфікат – цей плід розмови Марії з Богом є прикладом цілковитої довіри Богу, саме тому він сповнений великої радості.

«Наша Матір проводила години в молитві, роздумуючи над словами та вчинками святих, чоловіків та жінок Старого Завіту, які очікували на прихід Спасителя. Її дивували чудеса, велике милосердя Бога до свого народу, який досить часто відповідав невдячністю на Його щедрість. Непорочне серце Божої Матері виливається у відповідь на постійну відкритість неба:
Величає душа моя Господа, і дух мій радіє в Бозі, Спасі моїм, бо Він

зглянувся на покору слугині Своєї; ось бо віднині ублажатимуть Мене всі роди. (Лк 1:46-48) Перші християни, діти нашої доброї Матері вчилися у Неї. Ми теж повинні вчитися у Марії».

Візьмемо цей поданий Марією урок до нашого серця. Наш Господь дав світ християнам у спадщину, [17] і ми впевнені, що Його слова сповняться у співпраці з нами, тому що Він у своїй доброті забажав розраховувати на кожного з нас. Тому «ми повинні бути оптимістами, але основою цього оптимізму має бути віра в силу Бога, який не програє битв, а не безглузда і благодушна самовпевненість».[18]

Потрібно продовжувати молитися за Папу, і тих, які допомагають йому в управлінні Церквою, за єпископів і священників. Особливо в цьому Році Священства

молимося за покликання до
священницького та чернечого
життя. Як Святий Пастир з Арсу
пояснював своїм парафіянам:
священик є любов'ю Серця Ісуса.
Коли ви бачите священика,
думайте про Господа нашого Ісуса
Христа».[19]

Останні декілька днів я був у
Кордобі, на запрошення
Апостольського Адміністратора
виступити перед дієцезіальним
кліром в контексті Року
Священства, та благословити
моцісв.. Хосемарії в
парафіяльному храмі св. Миколая.
Наш Засновник молився в цій
церкві 20 квітня 1938 року, під час
його першої подорожі до цього
андалузського міста. Також я мав
можливість зустрітися з багатьма
людьми, молоддю та дорослими,
учасниками апостольської праці
Opus Dei. Згодом я відвідав
Памплону і звідти повернувся до

Вічного Міста. Як завжди я здійснюю ці подорожі у тісному єднанні з кожним з вас і з подорожами нашого Отця, і дякую Богові, що за Його благодаттю родина св. Хосемарії зростає так дивовижно!

З великою любов'ю благословляю вас, і бажаю вам щасливого Різдва!

Ваш Отець

+Хав`єр

Рим, 1 грудня, 2009

1. Св. Хосемарія, Христос проходить поруч, 12.

2. Римський Місал, Перша неділя Адвенту (А), Респонсорний псалом.

3. Бенедикт XVI, Проповідь на Першу неділю Адвенту, 2 грудня 2007.

4. Св. Хосемарія, Дорога, 831.
5. Римський Місал, Перша неділя Адвенту (С), Перше читання (Єр 33:14-15).
6. Римський Місал, Різдво Христове, Північна Меса, Респонсорний псалом (Пс 96[95]: 11-13).
7. Бенедикт XVI, Проповідь на Різдво Христове, 25 грудня 2008.
8. Римський Місал, Друга неділя Адвенту (С), Перше читання (Вар 5:1-2).
9. Св. Хосемарія, Кузня, 290.
10. Св. Хосемарія, Кузня, 659.
11. Римський Місал, Урочистість Непорочного Зачаття, Вхідний Антифон (Іс 61:10).

12. Бенедикт XVI, Проповідь на Урочистість Непорочного Зачаття, 8 грудня 2005.

13. Римський Місал. Третя неділя Адвенту, Вхідний Антифон (Фил 4:4-5).

14. Римський Місал, Третя неділя Адвенту (С), Перше читання (Соф 3:14-15).

15. Св. Хосемарія, Христос проходить поруч, 160.

16. Св. Хосемарія, Друзі Бога, 241.

17. Пс 2:8.

18. Св. Хосемарія, Христос проходить поруч, 123.

19. Св. Пастир з Арсу, цитовано з Alfred Monnin, *Spirito del Curato d'Ars*, Edizioni Ares 2009, 79.

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
uk-ua/article/list-prelata-gruden-2009/](https://opusdei.org/uk-ua/article/list-prelata-gruden-2009/)
(19.02.2026)